

Ein kaffimunnur var lønin

— fyri kvøld- og náttararbeiði í líkningarnevndini

Á arbeiðaraháskúla.
— Leiðari fyri skúla-
barnaferðum í meira
enn 30 ár.
— Í líkningarnevnd-
ini í eins nógv ár.
— Ólontur serlærari.
— Fólkháskúlaári
í fimti ár.

Er hann nevndur,
er hann kendur.
Tað er Jákup Wenn-
ingsted, sum fyrr í
hesum mánaðinum
fór um tey áttati

Áttan ára gamal fór Jákup Wenningsted á háskúla í Danmark. Hann valdi sær háskúlan í Roskilde og eftir vetrarskeiðið har, arbeiðdi hann á skúlanum í háltannað ár m.a. sum urtagarðsmaður og hjálpti eisini til í køkinum.

Tað var hendan veturin, at danska arbeiðararóslan yvirtók háskúlan og tað var ein áhugaverd tíð at vera saman við teimum ungu javnaðarfólkunum, sum har komu, sigur Wenningsted.

— Tað vóru serliga fólk úr arbeiðarabýlingunum í Keypmannahavn, sum komu á skúlan. Ringar tíðir vóru og arbeiðsloysið stórt.

Um javnaðarørsluna hevði eg hoyrt um áður. Serliga frá pápa mínum, sum hevði verið í Danmark beint undan aldar-skiftið og var hann ógvuliga hugtikin av hesi rørslu, sigur Wenningsted.

— Heimafturkomin úr Danmark hevði eg hug at finna mær okkurt arbeiði, men hetta var ikki lætt at fáa. At fáa sær eina læraraútbúgving hevði eg eisini hugsað um, og fór tí út í Sandagerð til próstin at fáa mær eina »vandelstest«, ella viðmæli um atburð, sum tá skuldi til, men hvat prósturin skuldi

Jákup Wenningsted, sum hevur verið fólkháskúlaári í fimti ár, hevur umframt hetta arbeiði havt mangar uppgávur, — bæði innan og uttan skúlagátt

gera við okkara vandavast Wenningsted i. Attestina kundi eg fáa, men hann ráddi mær heldur til at fara til skips.

— Tað hevði eg ongan hug til, og tað hevði eg heldur ikki kropp til.

Jákup Wenningsted fór so á læraraskúla í 1929 og tók prógv í 1932.

Eftir lokna útbúgving virkaði Wenningsted sum lærari ymsastaðni. Fyrst í Gøtu. Hetta var nýggjur og góður skúli og lærararnir framúr góðir. Har búði Wenningsted hjá S. P. úr Kunoy, lærara, sum hann ber alt gott. Eftir hetta var Wenningsted eitt skifti ferðalærari við skúlarnar í Vík og Tjørnuvík, men kom so til Havnar, har hann kom at starvast við Kommunuskúlan.

Lønin var syndarlíga lítil, 100 krónur um mánaðin og var hetta ógvuliga lítið í mun til annað arbeiði.

Sjálvboðin serlærari

Sum lærari sá Wenningsted hvussu illa stóð til við mongum næmingum. Illa gekk at lesa og skriva og skuldu hesir næmingar, sum ikki kláraðu seg millum javnaldrarnar, nakrantíð koma fyrri seg millum hinar, hovdu teir serliga hjálp fyrri neyðini.

Tá tók Wenningsted stig til serundirvísing. Mong ár undan ein tilik undirvísing var skipað á aakran hátt í Føroyum.

Men um hetta vóru ikki øll líka fegin. Um hvi Wenningsted fór undir hesa serundirvísing, greiðir hann soleiðis frá:

— Tað hevur helst ligið til mín, at taka mær av teimum, sum trongdu til serliga hjálp. Tey vóru ikki so fá, og tey hovdu tað heldur ikki gott millum hini børnini. Tað var ikki altíð líka lætt at

vera næmingur líka so lítið sum tað var at vera lærari.

Sum sagt var serundirvísing ikki skipað á nakran hátt, og møtti Wenningsted bert mótstöðu.

Nógvir lærarar hildu hetta ikki vera neyðugt, men hann royndi at halda á, men tað gingu nógv ár til hann fekk nakra løn fyri serundirvísing.

— Eg kannaði hetta hjá Ríkisumboðnum og øðrum myndugleikum, men har var einki at gera. Tað var eingin lógarheild fyri serundirvísingini. Og tá var einki annað at gera enn at taka hetta upp seg sum sjálvboðið arbeiði, sigur Wenningsted.

Jákup Wenningsted greiðir frá, at nógvir næmingar komu til hesa undirvísing, sum var eftir vanligu skúlatíð og um kvøldarnar, men tað vóru eisini nógv foreldur, sum fírnastu hetta. Tey hildu tað vera skomm, at barn teirra skuldi hava serundirvísing fyrri neyðini og vóru bangin fyrri, at fingubørnini fyrst hetta stemplid á seg, kom tað at merkja tey drúgvu tíð, men tibetur, leggur hann afturat; tað vóru tey foreldur, sum sóu, at tað bar ikki til at lata børnini bert sita sum eygleiðarar í flokkinum og einki fáa burtúr og vórðu tí sum annaðflokks børn at rokna.

I mongum førum var talan um orðblind, og hóast tað ikki altíð er lætt at rætta víðfódd brek, hjálpti henda serundirvísing mongum.

I samband við serundirvísingina hevði Wenningsted verið á fleiri skeiðum í Danmark at kunna seg um hesi víður-skifti, og hann fegnast um tey stóru framstig, sum hend eru seinastu árin á hesum økinum.

— Tá eg byrjaði sum